

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/266/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214614
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214614.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/225/2012-111 zo dňa 5. februára 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

N a r i a d ť u j e okresnému súdu vykonať opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku tak, že správne má znieť: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/225/2012-111 zo dňa 05. 02. 2014 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 4.067,89 eur a sumy 813,58 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Táto mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin ako exekučného súdu, ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov alebo vykonaním úradného postupu bez plnenia zákonných podmienok. Okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18. 11. 2010, hoci exekučné konanie začalo 07. 06. 2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Z exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že potom čo dňa 09. 08. 2010 Okresný súd Martin prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vydal svoje rozhodnutie, ktorým túto žiadosť zamietol dňa 20. 09. 2010. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prieťahy. Zákon NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa Dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad k § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, čiže pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd

nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17) vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010. (do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok.

Súčasne však podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec žalobcovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu a totiž vyššie uvádzanému uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora a vydanie poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia súdu (ak mala vzniknúť nevyhnutnosťou pohľadávky žalobcu) mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti však súd poznamenal, že žalobca síce napadol predmetné rozhodnutie odvolaním, avšak v odvolacom konaní riadne nepokračoval, odvolanie zobral späť, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu odvolacieho konania a k nadobudnutiu právoplatnosti predmetného uznesenia a následne aj k zastaveniu exekúcie. Podľa súdu žalobca neprodukoval dôkaz, že by k zrušeniu predmetného rozhodnutia došlo na základe iného oprávneného prostriedku a ak žalobca chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva, a smernice Rady 93/13 EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania a nie v tomto konaní. Keďže v tomto konaní opätovné preskúmanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu, teda vyššie uvádzaného uznesenia súdu, by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a preskúmanie právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon v tomto prípade Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“), pripúšťa. Ak teda žalobca bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený, mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, o čom bol žalobca riadne poučený v predmetnom uznesení.

Dôkazný návrh žalujúcej strany o predložení takéhoto znaleckého posudku súdu javil sa byť ako neúčelný a vzhľadom na preukázaný skutkový stav veci irelevantný pre právne posúdenie nároku žalobcu. Súd preto takýto dôkazný návrh zamietol a takýto dôkaz nevykonal. Navyše z vyjadrenia žalobcu nevyplývalo, v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok súdu predložiť, a teda či by vyčkávaním na predloženie takého dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné prietahy, ktoré žalobca súčasne opakovane v súdnych konaniach vyčíta.

Majúc preukázané vyššie konštatované skutočnosti a spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady, vyžadované zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcom. V konaní totiž nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanému v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu

o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložil ďalšie dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 14 spisu). Zákonná sudkyňa vo veci odvolaciemu súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložila lebo sa necítila zaujatá, a to ani pre pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č.l. 38 p.v. spisu).

V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného

pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 05. 02. 2014 (nebolo preto preukázaným tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho uskutočnenie vyplýva aj z č.l. 109 spisu). Splnomocnený zástupca žalobcu, predvolanie prevzal dňa 02. 01. 2014 (č. l. 89 spisu). Dňa 31. 01. 2014 o 16.40 hod. doručil žalobca návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom poukázal na ust. § 15 ods.1 O. s. p. Nakoľko (ako už bolo uvedené vyššie) neboli v prejednávanej veci zistené okolnosti, ktoré by predstavovali relevantné dôvody na vylúčenie konajúcej sudkyne z pojednávania a rozhodovania v súdnej veci, odvolací súd uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné. Tým, že na pojednávanie sa žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 05. 02. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotný žalobcom (č.l. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 23Er/1287/2010), ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

V prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu je nepravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 05. 02. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Aj podľa odvolacieho súdu zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola porušená a v tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje. Tvrdenie

navrhovateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 164 dní sa preto ukázalo ako nepravdivé.

Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, je potrebné konštatovať, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d/ t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010. Tento názor opiera aj o dôvodovú správu k zákonu č. 102/2011 Z. z., kde podľa čl. II. bod 2, rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhlo sa výslovne upraviť predmetnou novelou, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z právoplatného rozhodnutia č. k. 23Er 1287/2010, EX 7196/10 zo dňa 20. 09. 2010, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše, z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 1. júnom 2010).

Napokon podľa odvolacieho súdu námietky navrhovateľa v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom nekorešponujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Podľa ust. § 222 ods. 3 O. s. p. za podmienok ust. § 164 O. s. p. odvolací súd nariadil okresnému súdu opravu označenia žalobcu v úvodnej časti rozsudku. Okresný súd uviedol právnu formu spoločnosti „a.s.“ pričom správne má byť „s. r. o“.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.